

Mogens Glistrups forsvarsskrift til landsmødet år 1991ⁱ

Mogens Glistrup

2830 Virum, 16. september 1991
Hummeltoftevej 125
Tlf. 42 85 36 05

Fremskridtspartiet
Folketinget
Christiansborg
1218 København 1K

Med bedrøvelse forstår jeg, at de fem fra hovedbestyrelsen på Fredericiamødet den 28/29 ds. vil have fremmet

- 1) Forslag om, at jeg ekskluderes af Fremskridtspartiet.
- 2) Forslag om, at vedtægterne ændres med henblik på, at jeg skulle miste mit livsvarige medlemskab af hovedbestyrelsen.

De ønsker altså totalt at se væk fra mine så mange gange fremsatte påpegninger at det tragiske faktum, at hovedbestyrelsen ganske har sat sig ud over gældende regler i de seneste år. Jeg må derfor ad denne vej opsummere noget at alt det meget, der hindrer, at de to forslag lovligt kan vedtages at mødet:

En hovedbestyrelse har selvsagt ikke ret til at hindre, at oppositionen med dens synspunkter får samme adgang til at deltage som stemmeberettiget på landsmødet som gives dem, der forventes at støtte hovedbestyrelsen.

Hovedbestyrelsesflertallet har imidlertid ved en række ulovligheder sammensat deltagerkredsen i Fredericia så den ensidigt har udelukket mange, som er berettigede til stemmeret på Fremskridtspartiets landsmøde 1991, men som hovedbestyrelsesflertallet har formodet vil stemme Nej til de to forslag.

Den almindelige baggrund herfor gennemgår jeg i bilag 1.

Ulovlighederne må bedømmes som een helhed. Den omfatter i al fald følgende tolv bestanddele:

1.

En mængde Fremskridtsfolk er af hovedbestyrelsesflertallet udelukket fra at være mødedelegerede, fordi det påstås, at de skulle være ekskluderede. Herved sigtes til, at det fra 1990 hyppigt er sket, at et hovedbestyrelsesmedlem ofte Peter Skaarup har oplyst en liste over Fremskridtsmedlemmer, der skulle have gjort sig skyldige i "partiskadelige handlinger", hvorefter fem hovedbestyrelsesmedlemmer har erklæret dem for ekskluderede.

Fremgangsmåden har været behæftet med et hav af tilsidesættelser af de retsikkerhedsgarantier, som såvel dansk foreningsret som Fremskridtspartiets praksis indeholder til beskyttelse af dem, der udsættes for anklager, der kan føre til eksklusion:

- a) Værst er, at hverken de pågældende eller den forening, de er medlemmer af, har fået nogen som helst adgang til at vide, at eksklusionssag skulle rejses, før de fem i hovedbestyrelsens flertal vedtog "eksklusionen".

Den individbeskyttelsesret til før afgørelse træffes, at kunne fremføre sit forsvar er derfor 100 % tilsidesat, uanset at det er en umistelig grundlæggende menneskeret, som da også før det nuværende hovedbestyrelsesflertals tid blev holdt i Fremskridtspartiet.

- b) Særdeles graverende er det også, at den stereotype eksklusionsbegrundelse bestandig har været "partiskadelig virksomhed". Det eneste indhold, der har kunnet vrides ud af hovedbestyrelsesflertallet herom er, at man ildeser adfærd, som ikke passer Pia Kjærsgaard, og som derfor sætter vedkommende under mistanke for at ville støtte min fortsatte forbliven i partiet.

Fremskridtspartiets grundmarv er imidlertid, personlig frihed for hvert enkelt individ til, uden at udsætte sig for ubehageligheder, at udtrykke sin personlige opfattelse. At hovedbestyrelsesflertallet mener noget andet kan ikke være lovlig eksklusionsgrund for et frihedsorienteret parti. Impulserne til Fremskridtsfremgang udspringer af fri og åben partidebat. Samfundets langsigtede problemer løses ikke ved sledskende efterplapring af den siddende partiledelses fordomme. Derfor er fremførelse af selvstændige meninger bestemt ikke partiskadeligt og skal ikke straffes som sådant. Partiledelsen skal hverken fare frem med meningscensur eller smagsdomme overfor partifæller.

c) Hovedbestyrelsesmøder, der har ekskluderet een eller flere, er ofte indkaldt med langt kortere varsel end normalt (måske et par timer), og er så afviklet som telefonmøder, hvor sagens fremlæggelse og eksklusionens vedtagelse er sket i al hast.

d) Flere gange er normal hensyntagen tilsidesat til ønsker om at forskubbe mødetidspunktet, så også de to andre fra hovedbestyrelsen kunne deltage.

e) Eksklusionssagens egentlige behandling - som øvrig hovedbestyrelsesvirksomhed i de seneste år - er sket forud for mødet, ved at de fem har indgået aftaler een for alle og alle for een om ikke at tage hensyn til de to andre hovedbestyrelsesmedlemmers synspunkter.

2.

Med Aage Brusgaard som ophavsmand har man for foreningsåret 1991 indført den bizarre konstruktion, at den årlige kontingentbetaling skulle være en nyindmeldelse i partiet. Man har så tilskyndet lokalforeninger til ikke at acceptere sådanne "nyindmeldelser", hvis det pågældende medlem kunne mistænkes for at ville støtte mig.

De mange, som således er nægtet medlemskab, er blevet ulovligt behandlet af to grunde:

a) Når man som led i et løbende medlemsforhold betaler sit 1991-kontingent, er situationen ikke juridisk den, at man med udløbet af 1990 er ophørt med at være medlem og nu igen optages som medlem. Man har hele tiden været med i foreningen.

b) Selv når helt nye medlemmer ønsker optagelse har der stedse været den faste praksis i Fremskridtspartiet, at et eventuelt ønske fra lokalforeningen om ikke at optage vedkommende skal forelægges hovedbestyrelsen, der så afgør om anmodningen, om optagelse skal afslås. Partiets interesse er jo så ganske klart, at få flest mulige nyindmeldelser og ikke at sikre en mindre lokalgruppe, at den kan blive siddende på magten (opstillingsret, statstilskudsmodtager, ben, vedtægter etc.) ved at lukke medlemsprotokollen for tilgang af "fremmede". Hovedbestyrelsen har derfor før 1991 i hundredevis af tilfælde tilsidesat lokalforeningers afvisning af at optage et nyt medlem, mens hovedbestyrelsen vistnok ikke i noget tilfælde har behandlet de nye sager, hvor Brusgaard-metoden har båret frugt. Her har landsformanden blot bakket lokalforeningerne op.

Gode veltjente Fremskridtsfolk har i 1991 ud over hele landet søgt at komme til at betale deres sædvanlige kontingent, men har bare fået deres penge tilbage. Enkeltvariationerne over dette tema kan fylde snesevis af sider. Grete Ruberg i Helsingør er blandt de mange. Hun har søgt at blive landsmødedelegeret men er af Peter Skaarup afvist med, at hun kan være gæst uden stemmeret. Hovedbestyrelsen vil nemlig ikke have landsmødedelegerede, der kan bringe deres flertal i fare.

Et andet eksempel er Johannes Sørensens brev af 8.maj 1991. Under henvisning til, at det normalt skulle være lokal- foreningens suveræne afgørelse, hvem der kan/skal være medlem af lokalforeningen (og dermed af Fremskridtspartiet), støtter han, at Peter Skaarups moder som formand for Århus 4. kreds har nægtet Martin Ipsen at fortsætte som medlem i 1991. Han havde fra kredsens 28. april fået at vide, at han frit kunne melde sig ind i andre partier "Trivselspartiet vil nok passe godt til dig". Han var i øvrigt liste Z-folketingskandidat i Århus Amt ved 1990-valget. Ganske som Birthe Skaarup var det.

Hvis man finkæmmer landet vil man finde mange andre, der har kæmpet for at blive medlemmer og stemmeberettigede på landsmødet september 1991, men er blevet afvist derfra. Under disse omstændigheder er det helt klart, at de der er kommet gennem nåleøjet og fundet gode nok til at stemme for de to nævnte for- slag, ikke kan udgøre noget lovligt landsmøde.

Fra Fremskridtsorganisationernes morgen har nedlæggelse af lokalforeninger alene kunnet ske ved lokalforeningens egen beslutning i overensstemmelse med lokalvedtægternes regel herom (oftest kvalificeret

flertal m.v.). Uanset dette, har hovedbestyrelsen endda uden at spørge lokalforeningen nedlagt foreningen. Et klart eksempel herpå er for øvrigt i den kommune, hvor jeg bor (Lyngby-Taarbæk) og har haft mit Fremskridtsmedlemsskab lige fra partiet blev organiseret.

Med varianter er samme metode reelt benyttet andetsteds:

Lokalforeningsvedtægter tilsidesættes, når hovedbestyrelsesflertallet derved kan få bortchikaneret folk, der mistænkes for at ville støtte mig på landsmødet 1991. Som eksempler kan nævnes Ørbæk, Sundeved, Arden, Tommerup, Århus Syd, Fåborg, Slagelse, Nyborg, Skovbo og Korsør.

Men fordi hovedbestyrelsen ikke kan lide en lokalforening, har den ikke ret til at tilsidesætte dens vedtægter og nedlægge den. Godtages noget andet som lovligt, torpederes hele den organisatoriske balance, hvorpå Fremskridtspartiet er bygget op. Den siddende hovedbestyrelse har opnået et redskab til at skaffe sig selv flertal ved kommende landsmøder også de totrediede, som kræves til vedtægtsændringer. Den nuværende hovedbestyrelses ulovligheder i 1990 og 1991 er derfor særdeles alvorlige, fremtidsfarlige og ubærlige, hvis de får by til at danne fortilfælde for, at Fremskridtspartiets lokale foreninger fremover skal leve med, at de kan udslettes ved et pennestrøgsmagtbud fra en hovedbestyrelse.

Mordet på Lyngby-Taarbæk-foreningen var derfor tilsidesættelse af lokalforeningernes selvstændige eksistensberettigelse. Altså af den helt afgørende krumtap i Fremskridtsorganisationen.

4.

Ib Stæhrs advokat har udførligt skriftligt begrundet at ekskluderede juridisk har ret til at deltage i landsmødet med stemmeret.

Disse krav er totalt afvist af hovedbestyrelsen (fastholdt senest ved brev af 9. september 1991)

5.

Overensstemmende med sædvanlig turnus vedtog hovedbestyrelsen i 1989, at landsmødet 1991 skulle holdes på Sjælland. Egenmægtigt har hovedbestyrelsesflertallet flyttet mødestedet til Fredericia med den begrundelse, at her antages Pia Kjærsgaard at have den bedste mulighed for at mønstre det fornødne flertal.

Hermed brydes i øvrigt den faste Fremskridtspraksis om aldrig at holde landsmøde i samme by uden med flere års mellemrum. (Landsmødet 1990 afholdtes også i Fredericia). Det er klart magtfordrejning i den foreliggende situation at misbruge hovedbestyrelsens pligt til rent teknisk at forberede landsmødet til at træffe beslutninger, som på dette og andre punkter tilsigter at flytte et landsmødeflertal i den retning, de fem ønsker. Kunne der lovligt manipuleres, så der ikke forbliver lige, muligheder for Loke som for Thor, undergraves hele meningen med landsmødet som partiets øverste myndighed.

6.

Ifølge partiets vedtægter (§1b) ligger den daglige landsledelse hos hovedbestyrelsen dvs. de syv medlemmer i fællesskab.

I November 1990 nedsatte de fem imidlertid et forretningsudvalg, uanset at hverken vedtægterne eller praksis kender noget som helst til et sådant organ. Forretningsudvalget har herefter udøvet størstedelen af hovedbestyrelsens beføjelser, og i al fald de to hovedbestyrelsesmedlemmer (Ib Stæhr og mig) har været afskåret fra adgang til partiets blad, partiets papirer og til at være med der, hvor beslutninger træffes. Et møde, der således er tilrettelagt af et udsnit af hovedbestyrelsen, har selvsagt ingen ret til at træffe de vidtgående beslutninger, som dagsordenen for den 28. og 29. september lægger op til.

7.

Vedtægternes §4 litra a-h opregner otte grupper, som er berettiget til at deltage i landsmødet og stemme på dette. For så vidt angår mødet 28/29. september 1991 har hovedbestyrelsesflertallet ændret disse regler til, at deltagerkredsen stort set er blevet den, der får deres lokalforenings formands underskrift på en blanket, hvori de opgiver medlemsnummer og sørger for at tilmelding og betaling er fremme på Fremskridtspartiets sekretariat senest 16. september 1991. Tilmelding skal ske gennem lokalforeningen og denne skal have betalt kontingent til

landsorganisationen for 1991 (uanset at der aldrig lovligt er vedtaget nogen kontingentordning, og at millionstatstilskuddet har gjort en sådan meningsløs).

Dermed har hovedbestyrelsesflertallet slået en streg over blandt andet, at hver fremskridtsgruppe i amts- og kommunalbestyrelser kan anmelde en delegeret (altså ca.250). For at komme uden om den regel påbegyndte de fem i hovedbestyrelsen eksklusioner af de by- og amtsrådsfolk, der frygtedes at ville støtte mig på landsmødet. (Eksempler: Haslev-Ørbæk-Skovbo Rougsø - Arden - Lyngby- Hillerød - Århus - Grenå -Faborg-Allerød) . Det gav imidlertid så meget bagslag for HB-flertallet, at det stort set stoppede for yderligere eksklusioner af den type i begyndelsen af 1991. I stedet har de fem så søgt at nå det samme ulovlige mål ved at lovgive over udformningen af landsmødeanmeldelsesblanketten.

De nu deri indsatte betingelser vil også, udelukke dem, der ude omkring i foreningerne er mindre vellidte af lokalforeningsformanden. Det første eksempel, jeg hørte, gik ud over tidligere kommunalbestyrelsesmedlem i Vinderup Bodil Christensen.

Derudover vil de vilkår, der stiftes, med rigtige Fremskridtsfolks afsky for papirformaliteter i vidt omfang ikke være opfyldt. Det ved jeg, som har siddet tæt på tilrettelæggelsen af alle tidligere landsmøder, hvor grundholdningen tidligere har været udbredt service over for alle, der ønskede at deltage i landsmødet.

Et væld af folk, der ønsker at deltage og har ret hertil ifølge vedtægterne, vil ikke rettidigt til punkt og prikke opfylde de stillede krav. De indvundne erfaringer med de fem i hovedbestyrelsesflertallet begrundet mistanke om, at der bliver udvist "konduite" over for ansøgere, som forventes at stemme Pia Kjærsgaard-rigtigt, mens man vil stå stejlt på det vedtægtsstridige bureaukrati over for dem, som Skaarup m.fl. befrygter vil stemme Nej til de to mod mig rettede forslag.

8.

Et på landsmødet 1988 forkastet forslag (om indholdet af landsvedtægternes § 5 stk.2) blev af hovedbestyrelsen marts 1990 ophøjet til at være gældende. Hvis dette havde været lovligt, kan Peter Skaarup og andre lønnede partifunktionærer sidde i hovedbestyrelsen, mens landsmødet er afskåret fra til hovedbestyrelsen at vælge en person, der ikke anses som medlem af nogen af partiets lokalforeninger.

9.

Århus Amtsbestyrelses konstituering for 1991 blev fikset af hovedbestyrelsens flertal, så de fra Århus Amt og Århus 3. kreds anmeldte delegerede ikke er overensstemmende med vedtægterne.

Beslægtede forhold gør sig gældende for Vestsjællands Amts og Slagelse/Korsørs vedkommende.

10.

I lighed med næsten alle andre partier har Fremskridtspartiet gennem årene fulgt den regel, at folketingskandidater opstilles af lokalorganisationerne. Når stemmesedlen skal trykkes, er det imidlertid hovedbestyrelsen, som meddeler, hvilke kandidater der er opstillet. 28. oktober 1990 gav et hovedbestyrelsesflertal på fire ganske klart til kende, at man fremover ville administrere denne valglovparagraf, så man efter et frit skøn vil kassere lokalopstillede kandidater ved ikke at medtage dem i den meddelelse til brug for stemmeseddelmanuskriptet, som skal afgives otte dage før valget. Uanset at jeg over 14 sider den 6. november 1990 uddybede forfærdelighederne, kunne den diktatorkompetence for hovedbestyrelsesflertallet ikke rokkes. Det blev udslagsgivende for delingen af den daværende Fremskridtsgruppe i november 1990. Den nye holdning fra 28. oktober 1990 har imidlertid også svækket lokalforeningerne så stærkt i forhold til hovedbestyrelsen, at det under de foreliggende omstændigheder ikke kan være rigtigt at foretage vidtgående ændringer ved Fredericiamødet 28/29. september 1991, så længe der ikke er hamret en pæl gennem den frygt og angst, som hovedbestyrelsens nye holdning skaber i mange lokalforeninger, der må se i Øjnene, at de skal makke ret for1 at de ikke skal risikere at få deres folketingskandidatopstilling væltet mindre end to uger før valgdagen - altså på et tidspunkt, hvor der ikke er mulighed for at opstille ny kandidat.

11.

Hovedbestyrelsesflertallet har til netop mødet 28/29. september som led i dets hensigten-helliger-midlet-politik ændret fast praksis om, hvem der af hovedbestyrelsen foreslås – og dermed reelt vælges - til dirigent. Mest påfaldende er, at den hyppigst anvendte dirigent (partiets statsrevisor) er vraget, mens Roland Petersen, der hele tiden har været og stadig er hovedbestyrelsens forlængede arm i Århusmanipulationerne (punkt 9) er udnævnt til at være det, som Johannes Sørensen kalder "chefdirigent".

12.

Adskillige Fremskridtsfolk, der burde være med til at bestemme partiets fremtid, er som et - formentligt tilsigtet - resultat af de fem hovedbestyrelsesmedlemmers ulovligheder jaget ud af partiet. Mange af dem vil vende tilbage når de retsløse ledelsesforhold ophører.

Jeg vil illustrere denne indsigelse mod Fredericiamødet med tre citater fra tidligere amtsformand. Først brev af 11. marts 1991 fra den daværende amtsformand i Sønderjylland (Lyche Schmidt):

"Det meddeles herved, at Sundeved lokalforening pr. d.d. er blevet nedlagt og samtlige medlemmer har udmeldt sig af Fr.P. Undertegnede lokalforeningsformand har samtidig nedlagt sit hverv som både amts-, kreds- og lokalforeningsformand.

Ovennævnte beslutninger er et produkt af de metoder, man bruger fra ledelsens side i Fr.P., bl.a. indførelse af gruppedisciplin, som førte til, at folketingsgruppen smed Mogens Glistrup m.fl. ud af gruppen.

Heller ikke de udsendte håndfæstninger har nogen af os ønsket at skrive under på, da vi ikke vil underkaste os enkelte personer i partiet (Kjærsgaard fraktionen).

Det er også grotesk at læse i "Fremskridt", når landsformanden beklager, at landskassereren har nedlagt sit hverv.

Alle ved jo, at et flertal i hovedbestyrelsen havde beskåret dispositionsretten så meget, at det ikke var til at leve med.

Landsformandens "Stasi metoder" tager vi også afstand fra. Fru Inge Refshauge har personligt erklæret, at hun er blevet bedt om, at analysere alle læserbreve, som kritiserer Fr.P.s ledelse, så det er jo ikke engang løgn, når Børge Jensen skriver i INFO-nyt, at frygt og angiveri trives som aldrig før i Fr.P.

Jeres eksklusioner kan vi heller ikke lide. Når man har arbejdet for partiet i 17 år, så ved man hvad det koster af tid, penge og slid, for at nå en sådan anseelse, som mange af de ekskluderede jo havde - byrådsmedlemmer, viceborgmestre m.m."

Den nævnte Børge Jensen var formand i Århus Amt 1986-1991. Januar 1991 skrev han:

"I dag er Fremskridtspartiets sammenhold baseret på frygt, angiveri og eksklusioner, fremmet af en lille gruppe selvbestaltede dommere - som i hvert fald ikke er valgt for at afgøre, om den ene Fremskridtsmand er bedre end den anden."

Børge Jensen tilføjer:

"Om personen Mogens Glistrup kun det at sige: Ingen er uundværlig, men med det må vi også konstatere, han har fået en skidt behandling - ikke alene af det samfund, han ruskede op i for 17-18 år siden - men også af de fremskridtsfolk, som stod på ryggen af ham for at nå op i lyset. Mennesker, som ingen jordisk chance havde haft, om de skulle have gjort det ved egen hjælp.

Det forsøges hævdet fra hovedbestyrelse og folketingsgruppe, at Mogens Glistrup gik selv. Det er ikke rigtigt. De sidste to år har der ved hvert større møde været lagt op til konfrontationer med det formål, at han skulle ud med alle midler.

Han er ikke stueren, hævdes det fra politiske modstandere - en sætning nogen i Fremskridtspartiet har taget til sig som deres egen.

Det er rigtigt, han er bramfri i sine udtalelser. Det var han også, da vi tilsluttede os Fremskridtspartiets idégrundlag - og det var nødvendigt for at vække sovende borgere, faldet i søvn ved vore gamle politikeres florumvundne taler om en gylden fremtid, der som alle véd nu, i stedet blev en fattiggård, som ingen respekterer.

En stor skændsel for de politikere, vi troede havde været klogere!!

Den mangeårige formand i Vestsjællands Amt (Johannes Hansen) så sig nødsaget til at trække sig i juni 1991 - på grund af "hovedbestyrelsens umoral og diletanteri".

-0-0-0-0-

Der sidder ganske givet rundt om i landet mange trofaste Fremskridtsfolk, som finder, at jeg også burde have nævnt deres tilfælde, hvor Skaarup-juntaen har hindret dem i at være med til landsmødet. Med mine manglende kontor-muligheder har jeg imidlertid ikke kunnet gøre nærværende brev længere, selv om jeg udmærket er klar over, at jeg langtfra har udtømt listen over de HB-ulovligheder, der bevirker, at Fredericiamødet ikke retsgyldigt kan udelukke mig fra uændret deltagelse i det fremtidige arbejde inden for Fremskridtspartiet.

-0-0-0-0-

I bilagene 2 og 3 har jeg redegjort for yderligere grunde til, at de to forslag ikke lovligt kan vedtages. Hvorvidt mødet i andre forbindelser kan fungere som lovligt landsmøde, tager jeg ikke stilling til i nærværende brev.

-0-0-0-0-

Jeg beder om i at hver af mødedeltagerne snarest og før mødets start den 28. ds. får et eksemplar af nærværende med bilag.

Jeg har sendt kopi til Johannes Sørensen, som jeg beder om at foranledige, at de af hovedbestyrelsesflertallet designerede dirigenter ekstra hurtigt får kopier.

Med venlig Z-hilsen
Mogens Glistrup

Bilag 1

Fremskridtspartiet i Fortid og Fremtid

Det er ikke pral, når jeg tager hovedæren for at Fremskridtspartiet i løbet af 1973 skød frem fra at ligge under spærregrænsen til at være næststørst i folketinget. Det er heller ikke pral, når jeg påstår at være hovedårsagen til, at denne position blev bibeholdt stort set gennem resten af 1970'erne.

At væksten ikke fortsatte skyldtes bl.a. at nogle folk i partiet ganske ofte modarbejdede mig. De blev miljøskadede af at gå på Christiansborg og ville derfor så gerne bevare deres MF-position og komme ind i den politiske varme ved at være pæne i mediernes og de andre magthaveres øjne. Men Fremskridtspartiets mission i indeværende århundrede er ikke at være selvudslettende salonfähig. Vi skal tværtimod med konsekvent styrke læse gammelparterne teksten og derigennem påvirke udviklingen. Det skal syde og boble i og fra Fremskridtspartiet. Vel at mærke så det altid er i orden med sagligheden og med tilpasningen til det nye samfund, som er på vej.

Fra 29. august 1978 gik det ned ad bakke. Flere i folketingsgruppen blev mere og mere overbevist om, at de var blevet så kloge (bekvemmelighedskynikere) af omgangen med de andre partiers folk, at deres væsentligste opgave blev at bremse de nye ideer fra balladeanarkistforbryderen Glistrup. Skal der imidlertid ryddes op i politikerforfaldet, må der skarp lud til skurvede hoveder. Fremskridtspartiet gør ingen samfundsnytte ved blot at gå i svang med dem, som kører landet i sænk.

Trods forringede arbejdsvilkår bistod jeg partiet til at vinde 16 mandater ved valget i 1981.

Da jeg marts 1985 kom ud af fængslet var næsten alt sat over styr. Flere opinionsundersøgelser placerede Z under end over spærregrænsen.

Det var hårdt arbejde at fare land og rige rundt det næste år for at genetablere partiets arbejdsmuligheder.

Men fra foråret 1986 var spærregrænsefaren overvundet.

Fra da af havde min suppleant i folketinget kun eet mal:

Hendes personlige forfængelighedsambitioner dominerede hende så stærkt, at hun intet skyede for, at Fremskridtspartiet alene skulle være et redskab for at placere hende i rampelyset. Fremskridtspartiet er imidlertid ikke dannet for at tjene eet menneskes egeninteresser. Det skal skabe mere trivselsfyldte tilværelser for alle de nulevende 5,1 millioner danskere og deres børn og børnebørn. Derfor gik partiets indsats i 1970'erne alene ud på skridt efter skridt frem at gøre det bedre og bedre at være dansk. Tusindvis af sejre blev vundet herfor. Ved hårdt arbejde med sagssammenhænge: For folkepensionister, for syge og handicappede, for skatteplagede, for dansksindede, for de af statsbureaukratiet undertrykte osv., osv.

Meningen med at gå ind i politik for mig, var alene at slide og slæbe for den store sag. Og jeg er til denne dag aldrig vejet ud at spor. Og det vil jeg heller ikke gøre.

Pia Kjærsgaard skal naturligvis som alle andre også have fuld adgang til at udfolde sig i Fremskridtspartiet. Men hun evner ikke ret meget, hvad det sagligt resultatopnående angår. Det udsagn er ikke nogen bebrejdelse. Blot en konstatering.

Fordi man ikke har særlig stor indsigt i lovdetaljer og andre samfundsforhold behøver man imidlertid ikke som Pia Kjærsgaard har gjort det i de seneste seks år - bruge sin kraft på at sætte sin egen person i centrum. Det vinder Danmark nemlig intet som helst ved.

Vil hun endelig drive politik i et parti uden mig, var det mest anstændige selvsagt, at hun havde startet et nyt parti i stedet for at stjæle det parti, som jeg har opbygget.

Men at skabe noget selv magter hun ikke. Derfor brugtes hendes kræfter på at tilegne sig Fremskridtspartiet. Mens min tid anvendtes på at opnå resultater for Fremskridtspolitikken.

Landsmøderne 1987, 1988 og 1989 benyttede hun til at samle den absolutte magt i hovedbestyrelsen (bortset fra, at hun i 1989 ikke fik vedtaget et forslag om at smide mig ud af mit livsvarende medlemskab af hovedbestyrelsen).

En skærpelse fandt sted i juni 1989. Regeringen havde fremsat et par forslag om at fordyre og bureaukratisere arbejdsløshedslovgivningen yderligere. Fremskridtspartiets stemmer var afgørende for, om Dyremose skulle slippe godt fra det. Da Pia Kjærsgaard altid har ønsket at -tækkes ham og var ligeglad med selve forslagernes indhold, (som hun tydeligvis ikke havde sat sig ind i) ville hun hverve Z-gruppen til at stemme Ja. Men gruppens flertal fastholdt sit Nej, hvorefter Pia Kjærsgaard udeblev fra afstemningen i folketings salen. Aviserne var klart på Dyremoses side. Pia Kjærsgaard udnyttede det til at få indkaldt et Nyborgmøde af hendes tilhængere for at få mig trængt tilbage.

Det fortsatte så i de følgende måneder med trusler fra hendes hovedbestyrelse mod 4-6 folketingsmedlemmer om ikke at kunne fortsætte som folketingskandidater, hvis de kritiserede Pia Kjærsgaard. De fleste reagerede med, at det trods alt var bedre fortsat at kunne gøre en Fremskridtsindsats i folketinget. Derfor bøjede de af for overmagten.

Jeg havde en anden opfattelse: Kampen for Fremskridts sagen mod gammelpartiernes depraverende er i sig selv så hård, at den ikke tåler, at der skal tages særhensyn til nogen som helst personlige ambitioner.

Det førte til, at de fem i hovedbestyrelsen den 1. april 1990 vedtog, at de i strid med vedtægter og Fremskridtstradition ville bruge deres magt til at slette mig af stemmesedlen et par uger forud for førstkommande folketingsvalg. Udadtil pakkedes det ind i en diplomatisk formet erklæring. Men ingen, der eksternt og internt havde fulgt forløbet, kunne være i tvivl om, at man ville komme til at opleve det enestående, at flere af lokale vælgerforeninger genopstillede folketingsmedlemmer ikke kunne fremstille sig for vælgerne ved næste valg.

Jeg var - og er - overbevist om, at jeg kunne gøre Fremskridts nytte ved fortsat medlemskab af folketinget. Derfor meddelte jeg - internt som offentligt - at jeg, hvis omstændighederne ikke ændredes, ville søge valg for et nydannet parti: Trivselspartiet. Jeg fremhævede også stedse fra april 1990, at jeg håbede, at det kunne blive mig tilsikret, at jeg ikke ville blive slettet ved førstkommande valg, og at jeg, for at få tavlen visket ren for 1. april-beslutningen ikke ville tage skridt til at danne Trivselspartiet før landsmødet 29/30. september 1990 havde haft lejlighed til at ytre sig, og hvis det ikke blev positivt, at et resultat var søgt opnået i hovedbestyrelsen. Skulle også det glippe, bebudede jeg, at mine fredsbestræbelser ville fortsætte i folketingsgruppen.

Fra landsmødets afslutning meddelte Ritzau:

Partistifter Mogens Glistrup manede til tolerance, da han søndag traditionen tro afsluttede Fremskridtspartiets landsmøde i Fredericia.

- Vi må holde op med at kæmpe mod os selv, sagde Glistrup i sin usædvanligt korte afslutningstale.
- Vi opnår kun fremgang, hvis vi holder op med at bruge vores kræfter på det indbyrdes knivstikkeri, der så forfærdeligt har præget de seneste 16 måneder, sagde han.

Glistrup gjorde efter landsmødet klart, at han vil bryde ud af partiet, hvis han ikke får sikkerhed for, at han kan opstille til næste valg.

Striden står om partiets nye regler for gruppedisciplin i folketingsgruppen. Her godkendte hovedbestyrelsen i foråret, at folketingsmedlemmer kan nægtes genopstilling, hvis de bryder gruppedisciplinen.

Glistrup træffer sin beslutning efter et hovedbestyrelsesmøde midt i oktober, hvor partistifteren har bedt om en drøftelse af, hvordan hovedbestyrelsens flertal har tænkt sig at føre de nye regler ud i praksis.

De nye regler kan efter Glistrups opfattelse misbruges til "personforfølgelse" og "knivstikkeri".

- Jeg vil have rimelig sikkerhed for, at man ikke administrerer den besynderlige vedtagelse sådan, at man smider folk ud 10 dage før et valg, sagde han.

Mogens Glistrup vil på hovedbestyrelsesmødet foreslå, at partiet vender tilbage til de regler om gruppedisciplin, der gjaldt tidligere.

Intet tyder imidlertid på, at hovedbestyrelsen vil opfattelse.

Hovedbestyrelsesmedlem Peter Skaarup, Hellerup, siger til Ritzau, at hovedbestyrelsens flertal vil stå fast på kravet om gruppedisciplin. De nye regler fik i øvrigt opbakning fra et stort flertal på landsmødet.

På spørgsmål om hovedbestyrelsen vil garantere Mogens Glistrup, at han kan stille op for Fremskridtspartiet ved førstkommende valg, lyder Peter Skaarups svar: Klart nej."

Da hovedbestyrelsen behandlede sagen (28. oktober 1990) var afvisningen fra 4 hovedbestyrelsesmedlemmer af, at jeg kunne forblive som folketingskandidat endnu kraftigere og mere entydig end i mødet april 1990.

Tilbage var herefter folketingsgruppen. Til brug for dens behandling udarbejdede jeg et 14 siders indlæg med referat af hovedbestyrelsens skærpelse og med en hel del kompromisforslag, som i al fald kunne hindre et brud. Da sagen kom for den 6. november 1990 afviste gruppens flertal overhovedet et behandle mit oplæg. Dette flertal var mindst muligt og var alene kommet til eksistens ved at Poul Jensen samme dag var blevet godkendt som folketingsmedlem.

Pia Kjærsgaard-flertallet (8 mod 7 og 1 undlod at stemme) forkastede også et forslag om, at folketingsgruppen skulle henstille til hovedbestyrelsen at sagen blev klaret på følgende vis: "Hovedbestyrelsens medlemmer underskriver alle følgende erklæring:

"Hovedbestyrelsen forpligter sig til ikke at hindre noget nuværende Z-folketingsmedlems opstilling på liste Z ved førstkommende folketingsvalg, med mindre følgende er sket: forlig, der kræver deltagelse af samtlige stemmer fra Fremskridtspartiets Folketingsgruppe, hvorfor gruppedisciplinen bliver besluttet. Et gruppemedlem meddeler sin manglende vilje til at stemme under gruppedisciplinen, hvorfor forliget ikke kan udmøntes. Folketingsgruppens flertal meddeler hovedbestyrelsen, at sagen har så principiel karakter, at man ønsker dennes stillingtagen".

Som situationen herefter forelå, var enhver mulighed udtømt for, at jeg kunne påregne at blive Z-folketingskandidat ved det kommende folketingsvalg. Jeg måtte forvente, at den officielle beslutning om at give mig sparket ville komme så sent, at jeg var udelukket af valglovens frister, for at opstille på anden måde.

For fortsat at have chance for at udføre folketingsarbejde var der derfor ingen vej udenom at danne Trivselspartiet. Det skete 7. november. Fra første færd og uafbrudt siden har jeg fremhævet, at Trivselspartiet er en del af Fremskridtsbevægelsen, og at det gælder om at forene alle Fremskridtskræfter mest muligt med det endemål hurtigst muligt at fusionere til een partiorganisation, hvor alle Fremskridtssindede trygt kan arbejde for Fremskridtssagen, uden at eksklusionsbølgen fra det ene eller det andet hold skulle få lov til at gentage sig. Indtil sådan fusionsaftale er faldet på plads, bør der være intimest muligt samarbejde mellem Trivsels- og Fremskridtspartiet (fællesgruppemøder, fællesordførere, fælles udvalgsarbejde o.s.v.).

Fra og med 11. november 1990 har Trivselspartiet stillet det ene forslag efter det andet om samarbejde, men alt er blevet afvist. For eksempel fremfører Johannes Sørensen den 15. november 1990 den betegnende begrundelse, at Fremskridtspartiet ikke kan have listeforbund med Trivselspartiet, fordi det kun er et "kopipræparat" af Fremskridtspartiet.

Da Fremskridtspartiet fem gange havde afslået fælles kandidatopstilling, havde Trivselspartiet - for at undgå spild af Fremskridtsstemmer - alene den mulighed at stille op på liste P.

Sådan er valgloven nu engang indrettet. Havde blot 6.898 flere Fremskridtsfolk stemt på liste P's Fremskridtsfolk, havde vi sandsynligvis haft 3 flere af dem i folketinget i dag. Altså 2.299 pr. mandat. Det var discountpris, idet Fremskridtsbevægelsen måtte betale gennemsnitlig 17.334 for hvert mandat på liste Z. Når disse Fremskridtsmuligheder i det nu siddende folketing blev smidt over bord, skyldes det dels, at valgloven ikke er gennemsigtig for enhver, dels at medierne helt fejlagtigt forskrækkede folk med, at stemmer på Liste P var støtte til kommunismen.

Valgforbundet som eneste tilgængelige redningsplanke var - hvordan det end var gået - væk valgaftenen kl. 20.00, og indtil da var det af ren teknisk karakter. Ganske som det i 1973 eksisterende, frihedsorienterede Fremskridtsparti gav plads på liste Z til alle, der ville arbejde for folkestyret, men som ikke kunne leve op til gammelpartilovgivningens urimeligt skrappe krav for selvstændig opstilling.

Fremskridtspartiet står ikke i så stærk position, at det kan tillade sig den luksus påny at gå til valg med Fremskridtskræfterne splittede.

Hurtigst muligt må forenes, hvad aldrig burde være skilt.

Men fusionsaftalen må selvsagt sikre, at den ulykkelige opspaltningshistorie ikke kan gentage sig.

Bilag 2

Vi skal være flere - ikke færre

Eksklusioner skaber ufred og kaster lange skygger. Det er langt bedre, at give alle, der vil arbejde i Fremskridtspartiet mulighed for det og ikke udnytte et opstået (oppisket) tilsyneladende modsætningsforhold til at smide andre Fremskridtsfolk ud af partiet.

Man er optaget af en eller anden øjeblikkelig situation.

Ud fra den skaber man ved eksklusion et brud, som det bagefter (næsten) ikke er til at hele. Snart derefter viser det sig, at det alligevel ville have været rart at have den pågældende med på holdet. Men så er det ofte for sent.

Et forløb, hvor det heldigvis ikke kom så vidt, var de kraftige rumlerier mod Kirsten Jacobsen i efteråret 1989. Vi er alle lettede over nu, at de kraftige udladninger endte, uden at hun mistede sin plads i partiet.

Det ville vi også have været over at have haft alle de mange, der i 1990 og 1991 er blevet ekskluderede individuelt eller kollektivt ved at deres forening er nedlagt eller mobbet ud, for eksempel ved manglende fornyelser af medlemskab. Derfor bør man vise den yderste tilbageholdenhed med at udelukke nogen som helst og da slet ikke, fordi de har deres meningers mod. Den ret må også tilkomme partiets stifter.

Fremskridtspartiet er Fremskridtspolitik. Hverken mere eller mindre. Ingen kan nogensinde betvivle, at Fremskridtspolitikken altid har været mit ståsted. Derfor er det horribelt, hvis jeg ikke fortsat skal kunne gøre min indsats indenfor Fremskridtspartiet.

Forskellige temperamenter og måder at udføre Fremskridtsarbejdet på, skal man kun være glad for. "Ro i partiet" er et advarselstegn om, at det hele er ved at gå i stå, og at Fremskridtspartiet er på vej til at visne bort som en ligegyldighed. Det kan nu engang ikke gå stille af, når selvstændige mennesker skal arbejde sammen om Fremtidsnytænkningen i et samfund, der forandrer sig malstrømsagtigt som i 1990'erne. og som har så mange og stærke Ikke-Fremskridtsfolk. Kun ved at stå sammen kan vi skubbe de andre partier længst i den rigtige retning.

I det omfang jeg ikke kan gøre Fremskridtsarbejde inden for Fremskridtspartiet, må jeg gøre det udenfor. Det er urimeligt, upraktisk og ressourcespildende for alle Fremskridtskræfter. Og vi har ikke ligefrem for mange midler til rådighed til at overvinde vore politiske modstandere. Derfor skal vi samle den kraft, vi har, og ikke splitte den.

Trivselspartiet er ikke andet end et redningsskib, hvor Fremskridtsfolk kan samles om at føre Fremskridtspolitik, når de er sparket ud over rælingen af hende, der i øjeblikket kommanderer i Fremskridtsorganisationen.

Skal man endelig gennemføre eksklusionssager, kræver både dansk lov og dansk rimelighed, at et uvildigt organ nøje sætter sig ind i, hvad den anklagede har at fremføre til sit forsvar. Dette er ganske tilsidesat, når en sag som den foreliggende ønskes afgjort af et møde, som det i Fredericia 28/29. september 1991, hvor de ca. 10 timers mødetid også skal klare et væld af andre spørgsmål. Vil man rejse en eksklusionssag som den foreliggende på et landsmøde, må det være et ekstraordinært landsmøde, som har fornøden tid til forsvarlig sagsbehandling, og som er sammensat således, at Fremskridtsfolk, som er tilhængere af min forbliven i partiet har samme mulighed for stemmeret som folk fra Pia Kjærsgaard-fløjen.

I øvrigt er eksklusionsforslaget besynderligt, hvis man følger dets bagrand. De mener nemlig, at deres nedlæggelse af min lokalvælgerforening er lovlig. Er den det, er jeg ikke medlem og kan derfor ikke ekskluderes.

Imidlertid indgår nedlæggelsen af Fremskridtspartiets vælgerforening i Lyngby-Taarbæk i den stribe ulovligheder, som er begået af de fem i hovedbestyrelsen. Den står da også som sagsøgt ved retten i Hadsund. Blandt andet overfor en pastand om, at nedlæggelsen er uden retlig gyldighed.

Da jeg er enig i denne pastand, regner jeg mig som medlem af Fremskridtspartiet i kraft af mit medlemskab i lokalforeningen i min bopælskommune.

Plads for os alle,
Plads for alle, der vil.

Bilag 3

Livsvarig er livsvarig

Fremskridtspartiets vedtægter fastslår i §7, at jeg som partiets stifter er medlem af hovedbestyrelsen.

Havde der ikke stået andet i §7, kunne den regel muligvis ændres som andre vedtægtsregler ved en landsmødevedtagelse med den totrediedelsmajoritet, som kræves i §9.

Men der står andet i §7. Nemlig at mit medlemskab er "livsvarigt". Dette ord var aldeles overflødig, såfremt medlemskabet kunne fratages mig ved almindelig vedtægtsændring.

Meningen med vedtægtsudformningen med ordet "livsvarigt" var da også, at det selvfølgelig skulle tages bogstaveligt. Ingen har nogen sinde været i tvivl om, at mange ikke umiddelbart er enige med mig i min udtryksform og mine standpunkter. Vedtægtsvedtagelsen fastslog imidlertid, at jeg ikke, fordi det først efter et stykke tid viste sig, at jeg havde ret, at jeg så i mellemtiden skulle have tabt mit medlemskab af hovedbestyrelsen i det parti, jeg selv har stiftet.

I al fald er §7 efter sin udformning klart en regel, der giver mig en individuel livsvarig ret til, hvis jeg ønsker det, at blive i hovedbestyrelsen, uanset hvad landsmøder eller hvem som helst andre måtte stemme om på et eller andet tidspunkt.

Det er naturligt, når der er tale om et så decideret enmandsværk, som tilfældet var ved stiftelsen i 1972 af Fremskridtspartiet og fremførelsen i 1973/74 af partiet til overhovedet at vinde fodfæste i dansk politisk liv.

Min ret til at fastholde hovedbestyrelsesmedlemskabet vil blive udøvet efter, hvad jeg mener tjener Fremskridtspartiet bedst.

Pia Kjærsgaards manglende viden og dermed svigtende evne til at gå i dybden med sagerne og stå fast på langtidsholdbare synspunkter fører efter min overbevisning som partiets stifter og programudformer til, at partiet går til grunde. Fordi det med hende som leder mangler saft og kraft og dermed eksistensberettigelse.

Overfor Pia Kjærsgaards famlen og falmen bliver vælgerreaktionen pø om pø: Hvad skal vi med Fremskridtspartiet, når vi får noget ud af at stemme på Venstre?

Bevares, der er i 1970'erne (og i 1987-90) tilført partiet så meget godt, at døds kampen nok bliver på 8-10 år.

Under de omstændigheder ville jeg dybt svigte mit eget barn, hvis jeg ikke bliver på den mig livsvarigt tilsikrede plads i hovedbestyrelsen, hvorfra jeg som situationerne udvikler sig, vil kunne bidrage til, at partiet alligevel ikke går fortabt.

At dets indflydelse siden november 1990 er stækket mere og mere er ulykkeligt. Men det vil være tragisk for vort lands fremtid, om det ikke genvinder sin magt. Det gør det ikke ved fremturen med de sidste ti måneders bleghed, hvor man kun vil være som de andre på Christiansborg.

-30-

24 september 1991

Foranstående blev i brev af 23ds bemærkt som følger.

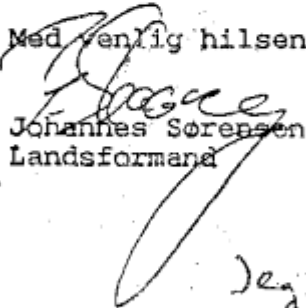
Den 17. september 1991 modtog jeg dit 29-sider store synspunkt med ønske om, at det måtte blive tilsendt samtlige landsmødedeltagere.

Uden hensyntagen til din grove nedrakning af undertegnede med flere, er det ikke muligt på grund af hektisk travlhed i forbindelse med klargøring af materiale til det kommende landsmøde, at frigøre sekretariatsarbejdskraft til mangfoldiggørelse og udsendelse af dit store skrift.

Med normal fremskridtsindstilling må det alvorlig talt også betragtes som overflødigt papirnusseri.

Som ønsket er dit skrift tilsendt hovedbestyrelsesmedlemmerne samt dirigenterne.

Med venlig hilsen

Johannes Sørensen
Landsformand

Jeg satte mig straks i telefonisk forbindelse med Johannes Sørensen. Han meddelte, at der intet var i vejen for, at jeg lod brevet omdele ved mødet i Fredericia
28/29 september 1991

Mogens Glistrup

Figur 1 Allernådigst tillader Johannes Sørensen at Glistrup selv foranlediger mangfoldiggørelse og omdeling af sit forsvarsskrift